Beretning for Orøgaard Grundejerforening 2025/2026

Så er det tid til, at I skal lægge ører til endnu en beretning fra bestyrelsen her i Orøgaard. Det er 10. gang, I skal holde jer vågne mens, at jeg aflægger denne. Hørte I det – 10. gang?

Jeg synes, det er et besværligt og krævende arbejde at skrive disse beretninger. Der er jo også en til vandværket. Så jeg prøvede faktisk lige at få lavet en AI-genereret. Det tog 20 sekunder – vupti. Så var vores referater fra diverse bestyrelsesmøder skimmet, og der kom en beretning frem. Wow, det var fristende at rette lidt i den, og så kunne jeg komme ud og fiske. Men denne beretning er, som de tidligere, udarbejdet efter bedste evne, og ligner jo ikke en traditionel beretning, beklager.

Minde

Vi har den fine tradition, at vi sender en tanke til de medlemmer af foreningen, som er afgået ved døden siden sidste generalforsamling. Det bliver i år en af de lidt svære, idet Frank Urbano, Fasansti 23, døde sidst i januar – blot 62 år gammel. Frank var tæt på os (Leila og mig), og mange gode stunder er delt sammen med ham. I så ham ikke så meget ude på vejene, men har I benyttet Fasansti, så har I sikkert stiftet bekendtskab med de relieffer i træ, oftest tegneseriefigurer, som han skar ud og malede. Det er i svinget fra nr. 21 til 25, I kan se dem. Det var hans passion, når han var heroppe. Inge, som Frank var gift med, har heldigvis udtrykt, at Orø fylder så meget i hendes hjerte, at hun beholder sommerhuset.

Men vil I rejse jer, så vi i stilhed kan mindes Frank.
Ære være hans minde.

Vi har afholdt 3 bestyrelsesmøder. Det er ét mindre, end vi plejer, men det skyldes, at vi jo holder dobbeltmøder nu, hvor vandværket er separat. Så det er et heldagsarrangement for dem af os, som er begge steder.

I gav frokost til bestyrelsen i februar. Vi lånte Bådlaugets lokale og afholdt bestyrelsesmøde i såvel grundejerforeningen som i vandværket. Efterfølgende blev der serveret smørrebrød, og vores påhæng mødte ind. Så havde vi et par timer, hvor slipset var løsnet – tak for det.

Men ellers er der nye boller på suppen i år. Jeg plejer altid til sidst at rette en tak til bestyrelsen og andre, som bidrager. Da jeg skulle skrive i år, tænkte jeg: Hvorfor gøre det til sidst, hvor vi alle er trætte? Jeg orker ikke at læse mere, og I orker ikke at høre på mig mere.

Så derfor nu – tak til bestyrelsen for et godt år. I har gjort det fantastisk og vist klasse. Jeg siger gerne til jer her i forsamlingen, at den nuværende bestyrelse er bredt funderet, og de mange forskelligheder betyder, at vi kommer rundt om det hele. Der er jo meget praktisk arbejde, og står det nu i referatet fra bestyrelsmøde, at én skal udføre en opgave – så sker det. Det betyder meget for mig.

- **Jusjong** sørger for, at teltet kommer op og ned. Ydermere har han næstformandsposten i vandværket, som kræver en del.

- **Kim og Freddy** får tømmerflåden i vandet og på land igen. To år i træk uden at gå på røven og få fyldte waders – flot, drenge!

- **Charlotte** har så fint styr på regnskabet og det er altså både her i grundejerforeningen og i vandværket.
  Hun tager nu også første skridt og rykker, hvis der mangler en indbetaling. Andet skridt tager jeg for hende, hvis det kniber. Men godt gået, Charlotte. Det er ikke et arbejde, som bare lige laves. Du byder ind med alt omkring en dag som denne. Det omfatter regnskaber, budget, indkaldelse og alt andet.
  Enkelte gange, meget sjældent, kan du lyde, som om jeg trætter dig lidt. Men du bliver altid god igen.

- **Flemming** sætter en stor ære i, at der er pænt på fællesgrunden og stranden. Ofte kigger han lige ind og fortæller mig, hvornår han slår græsset, så det er pænt, til I kommer.

- **Melina** er bare blæksprutten, som siger: "Sig til, hvis der er noget." Og så sker det. Hun hanker jævnligt op i mig og siger: "Skal vi liiige?" Senest her til planlægning af arbejdsdagen.

Bestyrelsen er blevet så modig, at de to gange har stemt formanden ned. Vi stemmer ikke sådan rigtigt med hånden i vejret, men jeg kan jo godt lure på snakken, hvornår jeg skal strække våben. Senest var, da jeg plæderede for at hæve kontingentet med kr. 100,- (vi skal jo spare op til vejen). Det synes de ikke var nødvendigt i år. Jeg kan ikke lige huske, hvad det var den anden gang. Men det må være dejligt for jer at vide, at jeg ikke får min vilje hver gang.

Mange tak for året, og ikke mindst tak for, at I tager fra på opgaverne. Det betyder så meget.

Og så er der alle jer andre (herunder også min kone). Jeg skal bare ”pippe”, så stiller I op. Det er en stor hjælp, at jeg kan trække på jer lidt forskellige steder fra. Mit hoved finder på mange ting, og der skal se ordentligt ud. Jeg er dybt taknemmelig for, at jeg kan hive hjælp ind til veje, dræn, siv og alt andet.

Det nye år lægger jo gerne ud med vores vinsmagning og fællesspisning. Det samme sker jo i år. Men sidste år havde vi jo nye ansigter med. Blandt andet Morten Ulrik, Uglesti 12. Efter bølgerne var gået højt her i teltet, hev han ”nye kammerater” med hjem til rom og dart. Der var en regning til deltagerne søndag. Jeg mødte flere af fruerne, og man spurgte selvfølgelig: "Hvad laver manden?" Svaret var: "Han ligger ned og er grøn i ansigtet." Skulle det ske igen på et tidspunkt, at I skal lege med ham Morten Ulrich, så vil jeg minde jer om, at hjertestarteren hænger lige her om hjørnet.

Jeg er jo efter alle jer, som har en jolle liggende hjemme i haven. Den skal da i vandet. Sidste år lå der rigtig mange for svaj – vist en 18-19 stykker. Det er en del år siden vi har set så mange. De lå der ikke hele tiden, for nogle enkelte tager selv på tur i blæsevejret, men det var en klar forbedring med hensyn til antallet af joller på fjorden. Vi havde nok flere i vandet end på land. Men så kommer vi til det næste: De skal jo ikke bare ligge der – I skal også sejle lidt i dem!

Nu ikke nødvendigvis som Jeffrey fra Harestien. Han smed lige en fin, stabil og tung jolle i vandet. Han sikrede sig, at der var fralandsvind, men glemte årerne til jollen. Han satte 4 piger i den, og så drillede motoren. Da han var kommet lidt for langt ud, måtte han i baljen og svømme jollen ind. Det kræver sin mand.

Nu da vores tømmerflådefolk ikke vil ryge i vandet og fylde sine waders, så måtte Lars Wedsman fra Uglesti træde til. Han fortalte entusiastisk, at han havde sin jolle ovre ved bådebroen. Det endte med, at han hang som Spiderman imellem broen og jollen, idet den drev væk fra broen. Så må man jo slippe. De venlige og lidt bekymrede tilskuere kunne derfor se Lars lave en total maveplasker.

Vores telt står her, til Enghaven har afholdt deres generalforsamling. Det bliver i år næste weekend, men sidste år var det først i august. Så det stod jo her ret længe. Det er jo et deletelt mellem os og Enghaven. Tilfældigvis gik jeg forbi og tænkte: "Hvad er nu det?" Der sad 3 ældre damer, som var på turisttur. De synes, det var ren luksus, at der stod et helt telt, man kunne sætte sig ind i. Der var jo lunt og læ. Vi fik en hyggelig snak, og jeg konstaterede, at det i sandhed er et rigtigt deletelt.

Vores sankthansaften røg på grund af blæsevejret. Jeg forsøgte via kommunen at få lov til at brænde bålet af på et senere tidspunkt. Men nej, det kunne vi ikke. Forslaget fra dem gik ud på, at vi skulle køre det på genbrugspladsen. Så ville de hente det der og køre det til afbrænding. Ja, men altså... Det måtte ligge til næste år.

Men det kunne Birgit ikke have. Hun fik nallerne indenfor i *Red Isefjorden*, som havde en drøm om, at bavnebål skulle tændes rundt om fjorden. Det skulle ske på samme tidspunkt alle steder den 20. marts og med den samme ”fjordtale”. Vi var tidligere blevet spurgt fra anden side, om vi kunne være interesserede i at deltage. Jeg sagde: "Ja da, vi har bålet, men I skal sørge for alt andet – herunder tilladelse og al bemanding." Så hørte jeg ikke mere.

Men så kom vores Birgit på banen, og hun fik ting til at ske. I første forsøg fik hun afslag på afbrænding, men så var de nogle stykker, som rottede sig sammen og fik talt med en, som kendte en anden. Så kom afbrændingstilladelsen i hus. Og så var det vel det – altså bare at brænde bål af? Nej, nej da! Vi skulle da både have parkeringsvejviser, fakler, bålfade, sang og levende musik med elektriske instrumenter og mikrofon. 300 meter strøm blev trukket. Det blev et fantastisk arrangement. Folk fra hele Orø kom, og tro mig: En del vidste slet ikke, at vi havde dette skønne område. Vejret var havblik og lidt køligt, men simpelthen så smukt. Jeg ved, du trak på mange kræfter, Birgit, men fandeme godt gået! Vi kom endnu en gang på landkortet for noget positivt.

Nu vi er ved vores piger med ild i: Jane syntes, at vi skulle fejre årets korteste dag i december, og vi skulle gøre det med en lysfest. Hvad tænker du, spurgte jeg? Det skulle være her på fællesgrunden med bålfade og bål på grillen. Så tager man selv med, hvad man eventuelt vil lægge på grillen og drikke. Det foregår stående, og jeg klarer det hele, var meldingen.

Fedt koncept, Jane! Ud over bålhyggen havde hun sørget for, at en gryde kakao stod på grillen og blev holdt varm. Flødeskum? Nej da – rommen stod på bordet! Der var også entreret med et Orø-kor, som kom og underholdt os. Vejret var fint, men da også lidt køligt, så man måtte jo drikke lidt kakao med ”flødeskum”. Helena havde brugt dagen på at bage boller og serverede dem i mørket. Så virkelig et par gode timer.

Loppen
Vi har også nogle stærke kvinder, som absolut ikke skal tænde bål. Men de ønsker klart at være økonomisk uafhængige! Så de har faktisk to gange siden sidste generalforsamling forsøgt at afhænde deres inventar ved at afholde loppemarked her i teltet. Det er et super initiativ, som de gør rigtig meget ud af, og der er altid en total hyggestemning. Så har I lyst, er teltet jeres igen næste år.

Fremtidens sankthansbål og grenpladsen
Sankthansbål fremadrettet laver vi i ugerne op til Sankt Hans aften, hvis den falder på en fredag eller en lørdag. Vi samler ikke mere sammen til en stor bunke, så grenpladsen er lukket. Vi har dog fået skubbet stenene lidt sammen. Det ligner nu mest af alt en jættestue i formen, men det er blevet meget mindre i areal.

Vandtermometeret på bådebroen
Vi har forsøgt os med et badetermometer på bådebroen, men to forskellige modeller er simpelthen døde. De kan ikke holde til vejr og vind. Det ene kunne faktisk heller ikke tåle vand – tallene blev simpelthen vasket af! Spørg mig, hvis I vil vide noget om vandtemperaturen. Svaret vil være det samme hver gang: Det er koldt.

Molen og de overskydende drikkevarer
Koldt var det dog ikke den 18. juli. Jeg havde været lige lovlig optimistisk i mine indkøb af drikkevarer til foreningens generalforsamlinger. Og vi har nu lært, at der ikke skal stå noget i køleskabet, når efteråret kommer. Så vi pakkede den store kølekasse med diverse øl og vand og trillede ned på molen. Det blev en kæmpe succes, da vi bød på en tår at drikke – kvit og frit. Vi fik udsolgt.

Vores veje
Det har været et kæmpe arbejde at holde liv i vores grusveje. Hold kæft, hvor har vi været meget rundt og slæbt på stabilgrus! Jeg håber, vi kan klare dette år ud, for så at få lavet en hel afretning i det nye år. Det er småpebret, men jeg tror, vi ender der. Det er i hvert fald sat i budgettet 2027. Asfaltvejen begynder at få små revner, så den følger vi tæt. Ser vi, at de ”vokser” – og det vil ske – så skal vi have det repareret. Det er vist noget med flydende asfalt. Kan det klares med det, så vejen lever en årrække mere, er det givet rigtig godt ud.

Arbejdsdagen
Vi har også lige fyret arbejdsdagen af. Det er en fantastisk dag, især når vejret er med os. Jeg sagde indledningsvis, at det var lige så vigtigt at mingle som at arbejde. Det tog nogle i hvert fald til sig – og det er så dejligt!
En fornuftig vestenvind gjorde dog, at malerholdet på stranden havde lidt hyr med at holde malingen på penslen. Kim syntes måske også, at spraymalingen var lidt flygtig i vinden, men det meste kom da på bommen. Sibylles ben lignede et abstrakt kunstværk malet med en tynd, sort streg, fordi malingen blæste af penslen. Men altså, forrige år slog hun myg i hele ansigtet, samtidig med at hun havde grøn maling på hænderne. Så hun skal bare have et eller andet med hjem!

Men der blev knoklet med alt muligt, og jeg håber, at alle kan se, at der er sket noget. Alle, der knoklede, så nogenlunde glade ud. De mest stramme i betrækket var drænholdet (Erik, Malthe og Villum), som skulle grave siv væk. Jeg håber, de kommer til at holde af mig igen. De udtrykte i hvert fald, at det mest af alt lignede en straffetur! Det var det nu ikke, og det er en kæmpe hjælp for os, som skal vedligeholde det i løbet af året.

Men der var altså mange, som havde lidt skavanker her og der. Så måske et samaritter telt ville give mening fremadrettet? Vi skal jo tage hensyn.

Vi har også uvurderlig hjælp af landmanden og naboen Erik. Når jeg har brug for en hånd – eller måske nærmere en traktor – så hjælper han. Han betænkes med lidt rosévin, og vi har besluttet, at en frokost i byen har han også sandelig tjent til. Så den planlægger vi snart.

Åh, det var for øvrigt nok i forbindelse med, at vi talte om arbejdsdagen i bestyrelsen, at jeg blev stemt ned for anden gang. Jeg syntes egentlig godt, at vi kunne spare pølsevognen væk. Men *nix*, blev der sagt! Så overgav jeg mig, og Leila blev sat i gang med at booke.

Det hemmelige projekt
De to seneste år har vi været lidt hemmelighedsfulde. Jeg har fortalt jer, at vi er i sparehjørnet, fordi vi havde et hemmeligt projekt. Vi har derfor selv taget slæbet med veje, dræn og alt det andet, hvor vi normalt godt kunne finde på at betale os fra det.

I skrivende stund er vi tæt på at afsløre første del, så helt hemmeligt er det jo ikke mere. Vi har jo også stillet nogle stolper op og haft flere grundejere involveret. Men I aftes fik vi afsløret de to første. Blev modtaget med begejstring.

Projektet var egentlig planlagt i forlængelse af vores jubilæum, men det er blevet strukket lidt over tid, hvilket faktisk er ganske fint. Det går i sin enkelthed ud på, at vi har investeret i kunst! De dyr, som kendetegner vores veje (ugle, fasan m.m.), bliver lavet hos Sten Langvad i Næsby og monteret på egetræsstolper på de enkelte veje. Strandstien og Esmosevej får hver et relief, som giver området et helt særligt udtryk.

Lidt af hvert
Jeg kunne blive ved, for der opleves jo så meget igennem året, som der kunne fortælles om.

Men I behøver jo ikke nødvendigvis at vide, at damen, jeg havde fat i, der kørte råddent, var over 70 år.
I skal jo heller ikke vide, at jeg kom trillende på den røde cykel, og en spurgte venligt: "Nåååå, er du ude at inspicere?" Svaret var: "Næ, jeg er ude at cykle."

Til gengæld skal I vide, at vi så småt gør klar til at kunne renovere på molen. Noget af betonen er forvitret, så der skal repareres. Og mange andre hverdagsting bliver der bare ordnet hen ad vejen.

I bør vel også vide at projektet med luksushytter ikke bliver til noget

Vores hus service lever i bedste velgående. Man kan have brug for, at vi lige tjekker, om man nu fik lukket vinduet, lukket for vandet, tømt skraldespanden, eller slukket for varmtvandsbeholderen. Kan også være der skal tages imod brænde eller hentes en pakke. Tag fat i os, så rykker vi ud.

Sådan er et år her i Orøgaard.

Husk, at vi kun er, hvad I gør os til. Det er jer, som tegner foreningen. Vis hensyn, og pas på det, vi har. Det er unikt. Fra jubilæumstalen kan jeg jo referere, at Orøgaard ikke er en gård, der har eksisteret – det er en stemning.

Fortsat god sommer.

På bestyrelsens vegne,
Henrik Petersen, formand